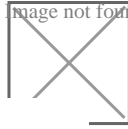

20 Απριλίου 2014

Η λαμπάδα της Ανάστασης

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown

Τα μαλλιά του καλοχτενισμένα με τη

χωρίστρα στο πλάι συνταιριάζονται με τα δροσερά μάγουλα και το γιορτινό χαμόγελο. Το κουστουμάκι του κάτασπρο και τα παπούτσια σκούρα μπλε, δώρο της νονάς του με τη λαμπάδα την κάτασπρη με τα χρυσαφένια γράμματα: **ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ**. Και τα μάτια του λάμπουν μπροστά στη μικρή φλόγα της αναστάσιμης λαμπάδας. Η μικρή Δήμητρα δίπλα του, σαν παπαρούνα μέσα στο κατακόκκινο φόρεμά της, τραβάει ελαφρά το χρυσοκούμπωτο σακάκι. Η γιαγιά με τη μαμά και τον μπαμπά στην είσοδο του μοναστηριού, απέναντί τους, με τη φωτογραφική μηχανή καμάρωναν με τα αναστάσιμα χαμόγελά τους και τα κόκκινα λαμπριάτικα αυγά, τα αναστάσιμα δώρα, ευλογία της μονής. Φυσικά, αυτοί δε φαίνονται στη φωτογραφία, αλλά η θύμησή του ζωντανεύει όλη τη σκηνή.

Αυτό ήταν μόνο η αρχή της «περιπέτειας». Γιατί η λαμπάδα της Δήμητρας δεν είχε χρυσαφένια γράμματα και ήθελε να κρατήσει τη δική του, που ήταν ωραιότερη. «Για λίγο μόνο», παρακαλούσε και τραβούσε και ξανατραβούσε όσο εκείνος αρνιόταν. Η καημένη η λαμπάδα λύγισε από τις τόσες συνεχείς πιέσεις και στο τέλος έγειρε αριστερά. Είχε συντελεστεί το έγκλημα της κακοποίησης: η λαμπάδα σχεδόν έσπασε. Ο θρήνος και οι φωνές ήταν το αμέσως επόμενο επεισόδιο: «Είναι το δώρο της νουνάς μου και θα την αφήνα στο μοναστήρι μαζί με τις άλλες λαμπάδες!».

- Μανόλη μου, η λαμπάδα μας είναι η αναστάσιμη χαρά μας κι ο Χριστός χαίρεται να μας βλέπει χαρούμενους, αναστάσιμους. Εκείνος ξέρει και δέχεται και τις σπασμένες λαμπάδες μαζί με τις ίσιες και γερές. Αρκεί και η ψυχούλα μας να είναι φωτεινή, δίχως τις σκιές του θυμού και της κακίας μας.

Η Δήμητρα είχε σκύψει το μικρό της κεφάλι και τα κόκκινα κορδελάκια στα κοτσιδάκια της ήταν ανήσυχα καθώς σιγόκλαιγε. Είχε καταλάβει, μετά το μάλωμα από τη μαμά και η γιαγιά της σκούπισε τα δάκρυα και της υποσχέθηκε πως η συγγνώμη είναι η πιο όμορφη λαμπερή Ανάσταση.

Μυρίζει ακόμα τώρα τις πασχαλιές, το βράδυ της Ανάστασης στο «Δεύτε λάβετε φως» και στο «Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ» στη λαμπροφόρα Θεία Λειτουργία. Και λάμπουν ακόμα τα μάτια της Δήμητρας, μετά τη δεύτερη Ανάσταση, στον εσπερινό της Αγάπης, όταν αφήσαν τις λαμπάδες τους αναμμένες στο μανουάλι του μοναστηριού. Ναι, η συγγνώμη είναι η πιο όμορφη λαμπερή Ανάσταση. Γι' αυτό τα μάτια του λάμπουν τόσο στην παιδική φωτογραφία που κοιτάει!

Δ.Σ.

Αφήγηση: Κατερίνα Σαββόπουλου

Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας:

%anastasinmi_labada%

Η εικόνα είναι της Ελένης Τσακμάκη, από το βιβλίο της Ρένας Ρώσση Ζαΐρη, «Πάσχα των Ελλήνων», Εκδ. Άγκυρα